

عنوان مقاله:

نقد و بررسی نظریه روش شناسی مردم نگاری

محل انتشار:

کنفرانس سالانه پژوهش در علوم انسانی و مطالعات اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

حسن حیدری - دانشجوی دکتری علوم سیاسی گرایش جامعه شناسی سیاسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

گارینه کشیشیان سیرکی - استادیار و عضو هیئت علمی رشته علوم سیاسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

خلاصه مقاله:

این نوشتار که با ابتدای بر روش تحقیق همبستگی و با رویکرد انتقادی به روش شناسی مردم نگاری صورت گرفته، در صدد دست یابی به رابطه میان جامعه شناسی و مردم نگاری و کیفیت رویکرد آن در جامعه شناسی است. رهیافت این تحقیق بیانگر این حقیقت است که مردم نگاری علی رغم ظرفیت ها و توانمندی های روشی دارای ایرادات و آسیب پذیری های متعددی است که بی توجهی به آن ها می تواند لطمات بسیاری به جامعه هدف، علم جامعه شناسی و همچنین محقق وارد سازد. صرف نظر از مزیت های مردم نگاری مانند: جامع نگر بودن، رهیافت های ناشی از مشاهده مستقیم، تجربی بودن، اطلاعات جزئی شده، اعتبار اکولوژیکی و داشتن نگاه انسان گرایانه، دارای نقاط ضعف و آسیب های متعددی است که بسیاری از اندیشمندان و نظریه پردازان توجه خودشان را به آن معطوف ساخته اند. از یافته های این تحقیق می توان به: اشتها به دست ابزاری اندیشه استعمارگری، تقلیل پدیدار شناختی به امور تجربی، ناتوانی رهیافت های مردم نگاری در تسری به موارد مشابه، تاثیر غیریت های (سهوی و تعمدی) در نگرش علمی محقق، محدودیت جبری محقق، انکار جنبه های عینی و خارجی نظام اجتماعی و... اشاره کرد. از یافته های دیگر می توان رهیافت های سه گانه توصیفی، تحلیلی و ترکیبی (جامعه نگاری) در شاخصه ی روش شناسی مردم نگاری و همچنین تعاریف متعدد که از زوایای متعدد به آن پرداخته اند نیز، اشاره کرد.

کلمات کلیدی:

مردم نگاری، جامعه، مشاهده، توصیف، تحلیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/708037>

